

A decorative border on the right side of the page, featuring intricate chocolate swirls, various candies like lollipops and chocolates, and a large number '3' near the top. The background is white with light grey shading.

Hoofdstuk 1

Regen tikte tegen het raam en Elines spiegelbeeld keek treurig terug.

‘Waarom moet het nou uitgerekend vandaag regenen,’ mompelde ze.

Eline had zich zo verheugd op de hockeywedstrijd, maar een paar uur geleden had ze via de appgroep van haar team gehoord dat die was afgelast. Op modderig gras en met harde wind kon je zelfs met de beste techniek niets beginnen. Zuchtend leunde ze achterover in de berg kussens die ze op haar lievelingsplekje, voor het grote raam in de erker, had opgestapeld.

Zou ze eens gaan kijken wat opa en Bas aan het doen waren? Nee, saai!

Maar op hetzelfde moment schreeuwde haar broertje: ‘Eline, we zijn chocolademelk aan het maken!’

‘Met marshmallows!’ riep opa Alfred erachteraan. ‘Kom je?’

Nou, vooruit dan maar! Iets zoets zou het treurige gevoel in haar buik vast laten verdwijnen.

Buiten klonk hard dondergerommel en Eline

liep snel naar de keuken. Bij onweer was het sowieso fijner om gezelschap te hebben! Ze moest meteen grinniken toen ze zag dat Bas in gevecht was met de slagroomsput en opa hem hielp om te voorkomen dat de muren een nieuwe verfbeurt kregen. De twee zaten aan tafel en Eline liep naar hen toe.

‘Wie wil er marshmallows?’ vroeg opa vrolijk.

Dat hoefde hij toch niet te vragen? Eline en Bas waren gek op marshmallows!

‘Ik wil er minstens tien!’ zei Bas meteen.

Hij was acht en dacht dat al zijn wensen in vervulling zouden gaan als hij je maar smekend aankeek met zijn grote blauwe ogen. Mama doorzag die truc altijd, maar het zou niet lang duren voordat opa zou zwichten.

‘Het is traditie in huize Peper dat we de marshmallows tellen,’ zei opa met een strenge blik. ‘Het juiste aantal is bepalend voor de smaak.’

Eline hield haar lachen in. Opa was soms echt zo grappig!

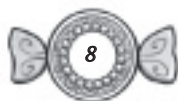
‘Zes is opa’s geluksgetal, dat weet je toch,’ zei Eline tegen Bas.

‘Mijn geluksgetal is tien!’ antwoordde haar broertje. ‘Of twintig!’

Opa wierp Bas een geamuseerde blik toe, maar toen hij Eline aankeek, kreeg hij een ernstige uitdrukking op zijn gezicht. ‘We gaan nu eerst de chocolademelk klaarmaken en daarna zal ik jullie iets bijzonders laten zien. Iets waar jullie blij van worden.’

‘Een nieuwe goocheltruc?’ vroeg Bas.

Het antwoord was een samenzweerderige knipoog. ‘Nog beter!’

Eline en Bas gingen naast elkaar op de bank in de huiskamer zitten om de warme chocolademelk op te drinken. Die was ontzettend lekker. Voor Eline was het een echt troostdrankje, want ze voelde zich vanbinnen helemaal warm worden. Ondertussen had opa een houten kist uit de kelder gehaald. Hij zette hem op tafel en maakte het zich gemakkelijk in zijn leunstoel. ‘Willen jullie raden wat daarin zit?’

Bas boog nieuwsgierig voorover. ‘Een geheime schat?’

‘Souvenirs,’ raadde Eline mee.

‘Allebei helemaal goed!’

Eline was stiekem blij dat haar opa niet een of andere goocheltruc wilde demonstreren. Ze was wel klaar met zijn magische hobby sinds ze een paar jaar geleden had ontdekt dat achter elk kunstje logica zat. Bovendien vond ze hockey inmiddels veel boeiender dan achter oren vandaan getoverde snoepjes of bloemen die uit een hoge hoed kwamen.

Opa liet Bas en Eline de kist openmaken. Er lagen een stukgelezen boek, een paar vergeelde foto’s, enkele edelstenen en andere rommel in.

‘Die spullen zien er echt oud uit,’ vond Eline.

‘Zijn ze bijzonder?’ vroeg Bas.

‘Er zitten stuk voor stuk dierbare herinneringen aan vast. Voor mij zijn ze bijzonder, en zelfs magischer dan alle goocheltrucs op de wereld. Want herinneringen draag je altijd mee in je hart.’

Bas had weinig interesse in de foto’s. Eline pakte er een uit. Ze zag twee jongens van hun leeftijd die naast elkaar stonden. Ze hadden hun armen vriendschappelijk om elkaars schouders geslagen en keken stralend in de camera.

‘Dat was een geweldige dag. We waren aan het meer tot het

donker werd en hebben zo gelachen dat we er pijn in ons buik van hadden. Ik wilde 's avonds helemaal niet meer naar huis,' vertelde opa, terwijl Bas zijn kopje leegslurpte.

'Opa!' jengelde haar broertje meteen. 'Ik wil nog wat!'

Eline rolde met haar ogen. Het was om gek van te worden dat Bas er altijd tussendoor kletste als iets hem niet meer interesseerde. Zij wilde graag de rest van het verhaal horen. Voor even had ze namelijk niet aan de afgelaste hockeywedstrijd gedacht.

Opa deed zijn handen tegen elkaar en blies ertussen. Toen hij ze weer opende, kwam er een karamelsnoepje tevoorschijn, dat hij Bas toestak. 'Kijk.'

'Dank je wel!' Bas stopte het enthousiast in zijn mond en smakte erop los.

En ja hoor, opa was alweer gezwicht... Eline moest een glimlach onderdrukken.

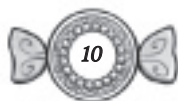
'Bij regenachtig weer en chocolademelk hoort een verhaal,' ging opa verder. 'Ik heb ooit een jongen gekend. Zijn familie woonde al zolang de mensen zich konden herinneren in Belony. Ze hadden niet erg veel geld en hij droomde ervan op een dag de stad te kunnen verruilen voor een plaats waar het hem beter zou vergaan. Maar in de zomer dat hij twaalf was, net zo oud als jij nu, Eline, hoorde hij over een legende.'

'Over piraten?' stelde Bas voor.

'Nee,' zei Eline. 'In Belony bestaat maar één legende. Mama heeft ons die vroeger wel eens voor het slapengaan verteld, maar jij viel altijd in slaap.'

Bas stak zijn tong naar haar uit. 'Helemaal niet!'

'Welles. Het gaat om de legende van Madame Picot.'

Opa knikte. 'Madame Picot kwam op een dag in de stad wonen en eerst merkte niemand haar op,' ging hij verder met zijn verhaal. 'De inwoners werden in die tijd geplaagd door kleine en grote problemen. Veel mensen waren heel ongelukkig. Madame Picot opende toen een winkeltje met de naam Bitterzoet. Daar maakte ze chocola en met haar lekkernijen betoverde ze heel Belony. Al heel gauw ging het gerucht dat een bezoek aan haar chocoladewinkeltje tot ware wonderen leidde. Wie haar creaties eenmaal had geproefd, had kort daarna geen problemen en zorgen meer. Het leek wel... tovenarij!'

Hoewel Eline het verhaal van Madame Picot al kende, hing ze net als Bas ademloos aan de lippen van haar opa. Eline geloofde weliswaar niet in echte magie, maar het idee dat er een zoete oplossing voor elk probleem was, beviel haar wel. Bijvoorbeeld voor moeilijk huiswerk of om je in vervelende situaties onzichtbaar te maken.

'Maar die jongen kon niet eventjes naar Bitterzoet lopen om hulp te zoeken. Hij leefde lang na Madame Picot en haar winkeltje was inmiddels een toeristische attractie, zonder toverkunst.'

Eline dacht aan afgelopen zomer, toen haar klas een bezoek had gebracht aan een paar van de historische bezienswaardigheden in Belony. Waaronder ook aan Bitterzoet. Mevrouw Snijder, haar lerares geschiedenis, was helemaal uit haar dak gegaan. Haar schrille 'o's' en 'ah's' hadden door het ouderwetse chocoladewinkeltje gegalmd, alsof er niets mooiers op de wereld was dan met spinnenwebben bedekte ketels en apparaten.

Maar mevrouw Snijder was niet de enige die bij verhalen

over Madame Picot in extase raakte. De mensen in Belony waren dol op de legende.

Eline begreep de hele poppenkast rond de eeuwenoude geschiedenis niet. Het was wel een mooi sprookje, maar er was geen bewijs dat Madame Picots lekkernijen echt wonderen teweeg hadden gebracht.

‘Hoe ging het verder met die jongen?’ vroeg ze nieuwsgierig.

‘Er was nog de wensboom!’

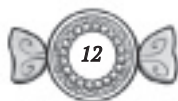
‘O, die ken ik!’ mompelde Bas slaperig. ‘Die staat in het park.’

‘Klopt!’ zei opa. ‘De wensboom is het overblijfsel van Madame Picots nalatenschap. Wie daar een wens achterlaat, heeft misschien het geluk dat hij in vervulling gaat. De jongen wenste dat hij niet meer zo arm was en dat zijn leven in Belony daardoor fijner en opwindender zou zijn. Hij schreef zijn wens op een papiertje en bond dat aan een tak van de wensboom.’

‘Is zijn wens in vervulling gegaan?’ wilde Eline weten.

‘Zeker weten! Hij ontmoette een echte vriend, waardoor die zomer en alle zomers daarna de mooiste tijd van zijn leven werden. Door die vriend beseftte de jongen dat sommige dingen niet voor geld te koop waren en dat het eigenlijk zijn hartenwens was geweest om iemand te vinden met wie de saaie momenten avontuurlijke belevenissen werden. Want het zijn geen plekken of geld die ons gelukkig maken, maar prachtige vriendschappen en mooie momenten.’

Opa glimlachte en leek even helemaal in gedachten verzonden. Ook Eline zweeg. Een drukkend gevoel bezorgde haar een knoop in haar maag.

Vriendschappen... op school kon ze wel opschieten met een paar klasgenoten, maar zoiets had ze niet. Echte vrienden.

Terwijl Eline die het allerliefst zou hebben.

‘Werkte dat met die wensen maar echt zo,’ mompelde ze.

Ze voelde een zachte hand op haar arm en keek op naar haar opa.

‘Een beetje vertrouwen in magie heeft nog nooit iemand kwaad gedaan.’

Voordat Eline iets kon terugzeggen, ging de deurbel.

Bas was in één klap klaarwakker en sprong van de bank. ‘Papa en mama!’

‘Wacht!’ zei opa meteen. ‘Je moet niet in je eentje...’

Allebei verdwenen ze naar de gang. Vanuit die richting klonken ook de vrolijke stemmen van haar ouders. Treurig keek Eline in haar kopje. Opa’s verhalen hebben altijd een happy end, dacht ze. Maar happy ends waren alleen iets voor dromers. En zij was absoluut geen wanhopige droomster.

Hoofdstuk 2

Ontbijten leek bij hen thuis op een chaotisch circusnummer. Elines vader vloog elke ochtend door het huis om van alles en nog wat te zoeken, haar moeder nam aan de keukentafel documenten van haar werk door en ging daarom meestal schuil achter stapels papieren en ordners. Bas had een ochtendhumeur en zat half slapend continu met zijn muesli of de jam te klieren. Eline zag zichzelf op die momenten soms als het cement dat de chaos bijeenhield, want zijzelf was 's ochtends altijd in een opperbest humeur.

'Wie brengt de kinderen naar school?' vroeg haar vader onder het door-de-kamer-stuiven-en-happen-nemen-van-zijn-toast-met-kaas.

'Heeft iemand m'n bril gezien?'

En hup, weg was hij weer. Haar moeder bromde alleen iets.

'We vliegen zoals altijd met onze ufo naar school,' antwoordde Eline.

'Papa kan gewoon niet

plannen,' verzuchtte de stapel papieren, oftewel haar moeder.

Eline fronste haar voorhoofd. 'Hoe kan papa nou vergeten dat we altijd met de bus gaan?'

'Stress!' zei haar moeder. 'Stress maakt volwassenen compleet gek.'

'Dan ben ik ook gek. Ik zit elke ochtend met een stapel papieren te praten,' mompelde Eline en ze lepelde een paar cornflakes op. Ze porde Bas, die naast haar zat, in zijn zij, omdat hij onder het melk inschenken zat te knikkebollen. 'Wakker blijven.'

Bas schrok op en kieperde de melk met zo'n vaart in zijn kom dat die alle kanten op spatte en ook op Elines shirt terecht kwam.

'Jemig, Bas!' stootte ze geërgerd uit. 'Niet weer!'

Haar broertje negeerde haar en slurpte luidruchtig van zijn ontbijt, alsof er op de hele wereld niets lekkerders bestond.

Chagrijnig stond Eline op. Onderweg naar de badkamer werd ze bijna omvergerend door haar vader. Zijn bril stond inmiddels op zijn neus, maar desondanks leek hij geen gas terug te nemen. 'Ik moet daar helaas nog voor jou naar binnen!' zei hij.

Beng! De deur knalde dicht, waarna Eline erop begon te bonzen.

'Ik moet zo naar school, papa!'

'Eline, zeg je tegen papa dat ik al weg ben?' riep haar moeder. 'Ik moet op kantoor nog een contract opstellen voor een pand dat we gisteren hebben verkocht.'

'Wacht, mama!' riep ze. Maar toen Eline de keuken in kwam, waren de stapel papieren en ook haar moeder verdwenen.

Zuchtend liet ze haar schouders hangen. Nu had ze niet eens kunnen vragen wanneer ze samen de uitnodigingen voor haar verjaardag zouden gaan maken en printen. Balen!

En tijd om zich klaar te maken had ze nu ook niet meer, want haar vader stond schel een liedje te zingen in de badkamer en leek er nog niet zo snel uit te komen, en Bas zat nog altijd aan tafel en maakte geen aanstalten om zich klaar te maken.

Vijf minuten later had Eline hem zover gekregen dat hij zijn jas en schoenen had aangetrokken, waarna de twee de deur uit liepen. Soms werkte haar chaotische familie zo op haar zenuwen! Zonder opa zou hier nog een keer de apocalyps uitbreken.

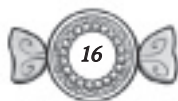
In gedachten verzonken deed ze de voordeur dicht en toen hoorde ze de vrolijke stem van de buurvrouw. 'Morgen! Willen jullie meerijden? Noa en Merel hoeven pas later naar school en in de garage staat nog wel een kinderstoeltje.'

Eline keek naar mevrouw Zomerdijk, die achter het tuinhek stond en er met haar zonnebloemgele jurk, witte gebreide vest en glanzende haar uitzag als een moeder uit een modeblad. Dat was het punt bij de familie Zomerdijk – iedereen uit dat gezin zag er altijd uit om door een ringetje te halen. Alsof ze al op hun paasbest hun bed uit rolden. En zij? Tja, zij slaagde er niet eens in om zonder een of andere stomme vlek op haar shirt de deur uit te gaan...

'Dat is aardig, maar we nemen liever de bus.'

Bas pakte Eline bij de mouw van haar spijkerjasje. 'Wat? Hoezo?'

Eline aarzelde. Het lag absoluut niet aan mevrouw Zomer-

dijk. Die was bevriend met haar moeder en echt oké. Het lag aan...

'Ik heb m'n wiskundeboek gevonden, we kunnen!' zei Charlie, die de deur van het huis naast hen uit kwam alsof ze een zevende zintuig had voor mensen die haar op een andere planeet wensten. Eline deed haar best om geen spier te vertrekken. Ooit, waarschijnlijk nog ergens in de steentijd, hadden Charlie en Eline samen in de zandbak gespeeld, maar Charlie leefde net als haar zussen in haar eigen glitterwereld en daar hoorde Eline niet bij. Ze had Bas en Eline natuurlijk al gespot. 'Wat doen zij hier?'

Hier wonen! Ademen! Bestaan!

Eline dwong zich tot een beleefd 'hoi', ook al had ze liever op de eerste rij bij de seniorenbingo gezeten – waar mevrouw Visser, een vriendin van haar opa, bij het voorlezen van elk getal zat te spugen alsof het een wedstrijd voor lama's was.

Als wraak voor de sceptische blik waarmee Charlie haar opnam, zou Eline haar graag eens daar aan een stoel vastbinden. Wat viel er nu weer aan te merken op een vlecht, of haar oude spijkerjasje met de vele opgenaaide patches, of het rode shirt eronder? Nou ja, die melkvlek, maar toch!

'Nou, ze rijden met ons mee,' zei mevrouw Zomerdijk.

Charlie en Eline konden niets meer zeggen, want Bas liep opgetogen naar het tuinpoortje. Met tegenzin volgde Eline hem.

Toen ze allemaal in de auto zaten en hun gordel om hadden, reed mevrouw Zomerdijk weg. Eline was blij dat Charlie voorin was gaan zitten. Nu had ze tenminste rust.

'Je moeder zei dat je uitstekende cijfers had, Eline!' stak

